
Юры Усьціновіч

...засталася надзея –
яшчэ ёсьць ваяры і паэты!..

Неба. Вера. Змаганьне.

НЕБА

Там блізкае неба, дзе мудрыя людзі,
Неба бязмежнае там, дзе мужнасьць жыве.
У сыноў тваіх ёсьць і мудрасьць, і мужнасьць...
Дзе ж неба тваё, Беларусь?

21.05.06.

З мяне не зрабілі паляка
І рускім ніколі ня стану!
Між небам і гэтай зямлёю
Іншым сябе адчуваю...

29.05.06.

Б'е Пярун сваім молатам у хмары,
Выбівае з іх іскры-маланкі.
Неба прагне дажджом упасьці,
Каб пазнацца ў каханьні з зямлёю.

01.06.06.

Над маёй краінай Неба я магу дастаць рукою.
Над маёй краінай Неба невымернай вышыні.
Над маёй краінай Неба – гэта вера ў Свабоду.
Над маёй краінай Неба прагу Вольнасьці дае.

07.06.06.

Нідзе і ніколі ня бачыў неба такога,
Якое бывае там, дзе плыні зьліваюцца рэк.
У сонейка промнях, увечар і ранкам
Купаецца высь у дзьвінскай вадзе...

09.06.06.

З людзьмі самотны,
З Небам размаўляю.
Але ж ці варты я
Велічы яго?

17.06.06.

Нашу сваё Неба з сабою,
Пад ім прытуліцца, часам, могуць сябры.
Вось бы хапіла яго шырыні,
Каб край родны мог умясьціцца!

08.07.06.

ВЕРА

Жыцьцё віхляе рэзка
І скручвае ў нулік,
Але я не зламаны,
Выпроставаюся зноў!

29.05.06.

Зялёным па чырвонаму –
Цьвіласьць.
Чырвоным па белаю –
Вера.

19.08.06.

Слова да Творцы зьвяртаю ў касьцёле
І ў царкве з Ім размову вяду,
Малюся Яму й ля бярозкі ў лесе –
Яднаюцца веры ў сэрцы маім.

04.09.06.

Больш народу няма –
Страх пануе над сьветам...

Засталася надзея –
Яшчэ ёсьць ваяры і паэты!

30.11.–08.12.06.

Зямлю і неба не разьяднаць,
Пакуль дубровы шумяць пад ветрам.
Чапляюць шатамі яны прадоньне,
Карэньнем цягнуць да верху ніз.

12.12.06.

Просіць зямля: не выпінайся.
Вецер шапоча: не спыняйся.
Вада сьпявае: не скарайся.
Шугае полымя: ня здраджвай.

13.12.06.

Восень заблукалася ў часе,
Штодня дождж у сьнежні слоту
памнажае.
Толькі вась у сэрцы ўсё гарыць
агеньчык,
Перашкоды нішчыць і Вясну вяртае.

02.01.07.

ЗМАГАНЬНЕ

У цёмную ноч у лясное глушы
Вогнішча йграе на сталі клінка...
Нават калі застануся адзін,
Буду цябе бараніць, *****!

17.06.06.

Ня робіць марных рухаў
Ваўкалака¹ ў лютай сечы.
Ваярскія ўзоры
Малое востры меч.

23.08.06.

Сотні гадоў агнём і жалезам
Гартуе мой край сваіх дзяцей.
Молатам па кавадлу пястуе
Ваяроў для войска нябёснага.

¹ тут маецца на ўвазе ваяр, здольны ўводзіць сябе ў спецыфічны стан, пры якім у шмат разоў павялічваецца сіла і рэакцыя, ужываюцца яшчэ назвы «берсерк» ці «ульфсерк».

08.09.06.

Аддасць народ мову –
Не пашле больш ні слова
Да Неба над галавою,
Да зямлі, дзе продкі паснулі.

31.10.06.

Рву сваю паўсядзённасць –
Прарываецца існасць.
Разрываю рэальнасць –
Спасьцігаю сябе.

30.11.06.

Я з роду ваярскага, продкі мае
Крывёю паілі гэту зямлю.
Касьцямі выбельвалі годнасць
сталёвую.
Ці ў праве мне скрочыць ад лёсу свайго?

23.12.06.

Ваяр і меч, меч і ваяр
Адзін у адным адзінства спасьцігаюць:
На вастрьі мяча няровны вузел,
І ў тронку волю далонь сьціскае моцна.

02.01.07.

